

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ž.**, so sídlom v B., IČO: X., proti žalovanému **Ing. J.**, podnikajúcemu pod obchodným menom Ing. J., s miestom podnikania H., IČO: X., zastúpenému JUDr. J., advokátom v H., **o obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14 C 123/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. augusta 2013 sp. zn. 8 Co 100/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 3. marca 2009 č.k. 16 C 177/2006-269 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.525,64 Eur s 13% úrokom z omeškania zo sumy 5.947,84 Eur od 7. februára 2003 do zaplataenia a zo sumy 577,81 Eur od 10. apríla 2003 do zaplataenia a tiež náhradu trov konania v sume 326,13 Eur, všetko do troch dní. Vychádzal z toho, že uplatnená požiadavka predstavuje neuhradené nájomné za užívanie nebytových priestorov žalovaným v období IV. kvartálu 2000 až I. kvartálu 2003 a to na základe nájomnej zmluvy č. X. uzatvorenej medzi účastníkmi. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 11. januára 2010 sp. zn. 2 Co 111/2009 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Žalovaný podal 6. mája 2010 návrh na obnovu vyššie označeného konania z dôvodu, že ide o nezákonné rozhodnutie, pretože žalobca v konaní vedome zamlčal skutočnosti významné pre rozhodnutie, a to, či nájomné, ktoré žalobca požadoval, je nájomným za nebytové priestory stavebne určené na prevádzkovanie obchodu a služieb, a súd nevyzval žalobcu na predloženie predchádzajúceho písomného súhlasu Mesta Humenné k uzatvoreniu

nájomnej zmluvy podľa zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Má za to, že nájomné, ktoré je povinný na základe rozhodnutia vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 177/2006 žalobcovi zaplatiť je nájomné, ktoré sa vzťahuje na priestory, ktoré neboli stavebne určené na prevádzkovanie obchodu a služieb podľa uvedeného zákona. Žalobca vo vyjadrení k tomuto návrhu a tiež v priebehu celého konania popieral, že by boli dané dôvody obnovy konania, pretože neexistujú žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe v čase predchádzajúceho konania a súd v ňom vykonával priame dôkazy prostredníctvom listín a svedeckých výpovedí [pozn. dovolacieho súdu: sudy nižších stupňov sa neriadili zásadou, že v rozhodnutiach o návrhu na obnovu konania treba označovať účastníkov konania podľa ich procesného postavenia v pôvodnom konaní (dovolací súd účastníkov konania označil v súlade s touto zásadou)].

Okresný súd Prešov po zrušení mu prvého uznesenia z 24. marca 2011 č.k. 14 C 123/2010-44 uznesením Krajského súdu v Prešove z 5. marca 2012 sp. zn. 8 Co 53/2011, nariadil vo veci pojednávanie a po vykonanom dokazovaní v poradí druhým uznesením zo 6. marca 2013 č.k. 14 C 123/2010-205 návrh na obnovu konania zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že neboli splnené podmienky ustanovené v § 228 ods. 1 O.s.p., pretože neboli zistené žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by žalovaný bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a zároveň nezistil ani to, že v súčasnosti je možné vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov z 3. marca 2009 č.k. 16 C 177/2006-269 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 11. januára 2010 sp. zn. 2 Co 111/2009, v ktorom konaní bolo preukázané, že uzavretá nájomná zmluva je platná a žalovaný neuhradil nájomné za obdobie IV. štvrťroka roku 2000 až I. štvrťroka roku 2003. Súd sa v tomto konaní tiež vyjadril k otázke nedodržania lehoty fakturácie, označenia subjektov nájomnej zmluvy na faktúre, odkazu fakturácie na objednávku a nie nájomnú zmluvu, neudelenia súhlasu so stavebnými zmenami, pričom so všetkými týmito otázkami sa v rámci rozsudku úplne vypořiadal. Žalovaný teda v rámci písomne podaného návrhu, resp. svojich ústnych prednesov iba opätovne poukázal na tie skutočnosti, ktorými sa súd už zaoberal v pôvodnom konaní a ktoré nemali vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej, resp. pokiaľ poukázal v tomto konaní na ďalšie skutočnosti, nejednalo sa o také skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a taktiež sa nepochybné nejednalo o skutočnosti, ktoré

pre neho môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, preto návrh na obnovu konania ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove uznesením z 26. augusta 2013 sp. zn. 8 Co 100/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Takto rozhodol, keď preskúmaním napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol žalovaný dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol správne, keď návrh na povolenie obnovy zamietol, pretože po zistení skutkového stavu a jeho právnom vyhodnení dospel k správne právnemu záveru, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). K námietkam žalovaného uviedol, že teraz tvrdené dôkazy – žiadosť o informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. – odpoveď mesta Humenné č.sp.: X., či „historický prehľad údajov z obchodného registra“, sú zjavne nespôsobilé k tomu, aby súd návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel. Nič mu totiž nebránilo navrhnúť v pôvodnom konaní vykonať dokazovanie vyjadrením mesta Humenné, či k žiadosti boli alebo neboli priložené prílohy, či vykonať dôkaz oboznámením výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že súd sa nevyporiadal so všetkými tvrdeniami účastníkov konania a skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo. Najmä sa nevyporiadal s jeho námietkou, či v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 7 C 668/2001 žalobu podpísala na to oprávnená osoba, ďalej s jeho tvrdením, že v účtovníctve žalobcu sa nenachádzajú faktúry uvádzané v žalobnom návrhu z 11. novembra 2003, s jeho tvrdeniami a dôkazmi uvádzanými v konaní 7 C 668/2001 a tiež s tvrdením, že pokiaľ Ing. J. ako nerozdielny spolunájomca uhradil žalobcovi všetky dlhy, v takom prípade nemôže mať on žiaden dlh voči žalobcovi. Poukázal tiež na to, že uznesením súdu prvého stupňa z 5. októbra 2010 č.k. 14 C 123/2010-39 mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, vzhľadom na ktorú skutočnosť mu mal v zmysle § 30 O.s.p. sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť ustanoviť za zástupcu Centrum právnej pomoci alebo advokáta. Keďže súd takto nepostupoval, nepoučil ho o možnosti byť zastúpený, nemohol kvalifikovane uplatňovať svoje právo v konaní o obnove. Z týchto dôvodov žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a tiež priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v dovolacom konaní v sume 237,32 Eur. V podaní z 27. júla 2014 doplňujúcim jeho dovolanie s poukazom tiež na uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. augusta 2010 sp. zn. 3 Cdo 145/2010, opätovne namietal neplatnosť nájomnej zmluvy č. X. obsahujúcej podpisy viacerých osôb a potrebou zistenia, kto túto zmluvu vypracoval, ktorá skutočnosť bola v pôvodnom konaní žalobcom zamlčaná. Podaním doručeným dovolaciemu súdu 3. decembra 2014 žiadal odložiť vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Prešov z 3. marca 2009 sp. zn. 16 C 177/2009.

Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti uvedeného rozsudku v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Ak dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania zistí, že tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietne ho bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V preskúmvanej veci bolo dovolanie podané proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolanie žalovaného by vzhľadom na to mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k vade tejto povahy, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné zistenie, že v konaní skutočne došlo k procesnej vade tejto povahy.

Dovolateľ netvrdí, že v konaní o návrhu na obnovu konania došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p.; existencia týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z uvedených ustanovení nevyplýva.

Posudzujúc dovolanie žalovaného podľa jeho obsahu (por. § 41 ods. 2 O.s.p.), namieta, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne

nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Pokiaľ dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom vidí v postupe súdu spočívajúcom v tom, že napriek tomu, že mu uznesením z 5. októbra 2010 č.k. 14 C 123/2010-39 bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, avšak bez poučenia o možnosti požiadať o ustanovenie právneho zástupcu, dovolací súd poznamenáva, že v prípade rozhodovania o oslobodení od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O.s.p., súd takúto poučovaciu povinnosť nemá.

Podľa § 30 O.s.p., účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta a u ktorého sú predpoklady, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na Centrum právnej pomoci. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Poučovacia povinnosť súdu podľa § 30 O.s.p. vzniká len v prípade, ak účastník požiada súd o ustanovenie mu zástupcu v konaní, kedy ho súd odkáže na Centrum právnej pomoci. Z obsahu predmetného spisu však nevyplýva, že by žalovaný požiadal súd o ustanovenie advokáta. Žalovaný požiadal zároveň s podaním návrhu na obnovu konania (por. čl. 1) len o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré mu bolo hore uvedeným uznesením aj priznané. Navyiac, z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný si sám zvolil do konania zástupcu na svoje zastupovanie a to na základe plnej moci udelennej advokátovi 24. apríla 2013 (por. čl. 215). Jeho námietka o nemožnosti kvalifikovane v konaní uplatňovať svoje práva je preto neopodstatnená.

Dovolateľ namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Treba zdôrazniť, že v prípade nedostatočného odôvodnenia a rozhodnutia napadnutého dovolaním možno usudzovať na vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť pred ním konať. Náležité zdôvodnenie rozhodnutia je jedným z aspektov práva účastníka na spravodlivý proces.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 169 ods. 1 O.s.p. v odôvodnení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. Ak súd rozhodol o vykonateľnosti uznesenia až po jeho právoplatnosti (§ 171 ods. 3), uvedie dôvody, pre ktoré viazal vykonateľnosť až na právoplatnosť rozhodnutia.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok v § 219 ods. 2 O.s.p. dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Dovoláním napadnuté uznesenie dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo návrhu na obnovu konania nebolo možné vyhovieť. Okolnosť, že táto odpoveď dovolateľa neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 169 ods. 1 v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p.

Z obsahu dovolania vyplýva možnosť (opätovne posudzujúc podanie v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 O.s.p.), že dovolateľ namietanú procesnú vadu vyvodzuje z toho, že prvostupňový a odvolací súd mali jeho návrhu vyhovieť a obnovu konania povoliť, lebo tu bolo niekoľko „nových dôkazov“ v zmysle § 228 ods. 1 O.s.p. Pre tento prípad dovolací súd uvádza, že predmetná námietka by sa po obsahovej stránke týkala nesprávnosti právnych záverov súdov, konkrétne v otázke aplikácie § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. súdmi. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. ale odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti len so znemožnením realizácie konkrétnych procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania, a nie s právnym posúdením veci súdom zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom sa účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (por. § 241

ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

Dovolateľ tvrdí, že súdy sa nedostatočne vypořádali so všetkými skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo (zrejme uplatnenými dôvodmi obnovy konania). Z obsahu návrhu na povolenie obnovy z 5. mája 2010 (č.l. 1-7) však vyplýva, že návrh obsahoval najmä tvrdenia o zamlčovaní dôkazov žalobcom v obnoviť sa majúcom konaní 16 C 177/2006 a tiež v konaniach vedených medzi totožnými účastníkmi na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 36 C 463/2009 a sp. zn. 26 C 55/2006, s ktorými sa však súdy vypořádali tak, že skutočnosti uvádzané v spojení s týmito konaniami nie sú skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol žalovaný použiť a nemohli sa vykonať v pôvodnom konaní a môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (*iudicium rescindens*) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (*iudicium rescissorium*) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho

opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p., avšak v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie.

O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu (por. R 19/1975). Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom (ktorý vykonáva dokazovanie – vid' § 122 ods. 1 O.s.p.) vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka.

V zmysle vyššie uvedeného je z pohľadu dovolacieho súdu plne opodstatnená argumentácia súdov nižších stupňov akcentujúca to, že v predchádzajúcom konaní vedenom na Okresom súde Prešov pod sp. zn. 16 C 177/2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 111/2009 z 11. januára 2010, ale tiež uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. augusta 2010 sp. zn. 3 Cdo 145/2010, bolo preukázané, že uzavretá nájomná zmluva je platná a žalovaný neuhradil nájomné za uvádzané obdobie. Súd sa vyjadril taktiež k otázke nedodržania lehoty fakturácie, označenia subjektov nájomnej zmluvy na faktúre, odkazu fakturácie na objednávku, neudelenia súhlasu so stavebnými zmenami, pričom so všetkými týmito otázkami sa v rámci rozsudku úplne vyporiadal. Skonštatoval, že žalobca iba opätovne poukázal na tie skutočnosti, ktorými sa súd už zaoberal v pôvodnom konaní a ktoré nemali vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej, resp. pokiaľ žalobca poukázal v tomto konaní na ďalšie skutočnosti, nejednalo sa o také skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a taktiež sa nepochybne nejednalo o skutočnosti, ktoré pre neho môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Rovnako

odvolací súd nepovažoval odpoveď mesta Humenné č.sp.: X., ani „historický prehľad údajov z obchodného registra“ za dôkazy spôsobilé na povolenie obnovy konania, naviac, keď žalovanému nič nebránilo takéto dôkazy predložiť už v pôvodnom konaní.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a s prihliadnutím na dovolateľom zvolené formulácie možno uzavrieť, že ostatné dôkazy, na ktoré žalovaný poukázal v dovolaní, mali mať iba sekundárny význam – v ich prípade nešlo ani o „novú okolnosť“, ale iba o dôkazy, ktorými malo byť preukázané, že sa o „novej okolnosti“ dozvedel dodatočne. Pokiaľ ale účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať (R 72/1954).

Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že procesným postupom súdov nižších stupňov nedošlo v prípade žalovaného k odňatiu možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio iustitiae).

Podľa názoru dovolateľa (posudzujúc obsah podľa § 41 ods. 2 O.s.p.), malo dôjsť v konaní k procesnej vade konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. bližšie nekonkretizovanej a tiež k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pokiaľ ide o tieto námietky dovolateľa, tieto by bolo možné preskúmať len v tom prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Dovolací dôvod v zmysle týchto ustanovení, ak by aj bol daný, sám osebe však nezakladá prípustnosť dovolania, preto sa odvolací súd týmito námietkami nemôže zaoberať.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že tento opravný prostriedok nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a nepreukázala sa žalovaným tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní bol procesne úspešný žalobca a vzniklo mu právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca v dovolacom konaní nepodal

návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová